

IDIOTIENS STYRKE

et essay om Oriana Fallacis bok “Fornuftens Styrke”

skrevet av Øyvind Strømmen

(C) dilettant.no, 2004

kan spres fritt så lenge dokumentet er uendret og det ikke blir gjort i kommersielle formål.

Idiotiens styrke

Gyldendal har nylig gitt ut enda en bok av den italienske islamkritikeren Oriana Fallaci. I bokens omslag blir den presentert som "en sylskarp analyse". Det er en løgn, en av mange i boken.

Flere anmeldere som har skrevet om boken, som Ivar A. Iversen som kaller den "en hymne og til fordommer, paranoia, rasisme og hat. Intet mindre" og Roald Helgheim som sammenligner Fallaci med Hitler som politisk demagog, har rett. Denne boken er et makkverk.

Men det kan innvendes at de ikke har tatt seg tid å gripe fatt i Fallacis argumenter. I blant er det ikke lett å finne dem, Fallacis store styrke er adjektiver, ikke argumenter. Men et sted der inne blant all eder og galle finnes det faktisk argumenter. Og ideer som Fallacis må bekjempes med ord, med "fornuftens styrke" om du vil. La oss derfor ta steget inn i Fallacis mørke verden, en verden der et komplott mellom EU og islam styrer det meste.

Men la oss vente med akkurat den delen. La oss begynne på begynnelsen. Fallaci fremstiller seg selv som sannhetens forkjemper, som vår tids Mastro Cecco, mannen som ble drept for sin Sfera Armillare i 1328, som en "Kassandra som snakker ut mot vinden"¹. Det hun sier om islam er, i følge henne selv, akkurat det samme som det Mastro Cecco sa om at jorden var rund, det er Sannheten, en sannhet Fallaci setter stor S først i. Dagens inkvisisjon går fore seg på torg, stadioner og i opptog, skriver Fallaci, og prestekjolen med hette har byttet plass med "jalabahan og chadoren og kjeledressene til disse som kaller seg pasifister, for ikke å glemme slipsene og de grå dressene til deres marionetter"².

På denne måten blir tonen satt i boken som har fått navnet "Fornuftens styrke", men som snarere viser hvor idiotisk både islamkritikk og samfunnskritikk kan bli. Nær sagt alle i Vesten som måtte finne på å være uenig med Fallacis 'skarpe analyse' er for femtekolonnister å regne, "jeg angrer på at jeg bare kalte for gresshopper dem som jeg i dag kaller for femtekolonnister. Altså svikere"³. Selv fryder hun seg over å ha blitt sammenlignet med Churchill, og liker å tro at det er i kamp mot dagens fascisme hun er. Mon det?

Fallaci liker ikke Sveits. Grunnen er at sveitserne våget å kreve straffeforfølgelse av Fallaci på grunn av hennes rasistiske bok. En tabbe av sveitserne? Ja visst. Ideer som Fallacis må ikke ties til døde, brennes på bokbål eller forbys. De må slås i hel med argumenter.

La oss så ta en titt på hva Fallaci skriver om Sveits: "Dette landet Sveits hvor Allahs sønner er flere, mektigere og mer arrogante enn de er i Mekka, og hvor man til deres rådighet og misbruk i 1995 vedtok paragraf 261B i straffeloven. Takket være denne paragrafen kan en muslimsk innvanderer vinne en hvilken som helst privat, profesjonell eller ideologisk kontrovers ved å henvise til religiøs rasisme eller rasediskriminering. ('Jeg-fikk-ikke-sparken –fordi-jeg-stjal-men-fordi-jeg-er-muslim'. 'Han-dro-ikke-til-meg-fordi-jeg-befølte-hans-kones-rompe-men-fordi-jeg-er-muslim'⁴

¹ Fallaci, s. 15

² Ibid, s. 16

³ Ibid, s. 35

⁴ Ibid, s. 27

For å vise hvor ille det er fatt i nabolandet mot nord gir Fallaci tre eksempler på folk som har blitt dømt på bakgrunn av den nevnte paragrafen. Den første er Erwin Kessler, som Fallaci skriver at "i likhet med Brigitte Bardot ikke tåler halal-slagtningen". Det er nok sant. Men det var ikke dette han ble dømt for. Kessler tåler nemlig heller ikke jødernes kosher-slagtning og ble dømt på grunnlag av uttalelser om denne.

Han kalte kosher-slagtningen "avskyelig brutalitet mot dyr" og sammenlignet den med overgrep gjort av nazister. Dessuten snakket han om "organisert jødedom avskyelige løgner" og sammenlignet en jødisk slakters smil på et bilde med smilet til en nazitorturist på et annet⁵. Kessler pleier kontakt med holocaustrevisjonister og støtter åpent ytre høyre⁶.

Hennes andre eksempel er Gaston Armand Amaudruz, en holocaustrevisjonist som ble dømt for en artikkel der det blant annet het: "Jeg, på min side, gjentar det jeg tidligere har sagt: Jeg tror ikke på gasskamrene. [...] Bevis dem og jeg vil gjøre det. Men jeg har ventet på disse bevisene i tiår og jeg tror ikke de vil dukke opp snart"⁷. Fallaci skriver: "I dag er det ikke lov å gå gjennom Historien og fortelle den på en annen måte enn det den offisielle versjonen gjør, friheten lenge leve". Hennes tredje eksempel er enda en velkjent Holocaust-revisjonist, Robert Faurisson.

Hvor er muslimene som har blitt frikjent for alskens kriminalitet?

Fallaci argumenterer videre med at det å male hakekors på bilder av USAs presidenter, brenne landets flagg, kalle amerikanere "mordere-og-fiender-av-menneskeheten" og så videre ikke kommer til å gjøre deg noe, "tvert imot, disse hesligheter betraktes som dyder. Men gjør du det samme med islam ender du i fengsel"⁸. Ja vel? Sitter Oriana Fallaci i fengsel? Nei. Hun selger millioner av bøker, og blir – som hun selv er mer enn glad for å påpeke – hyllet i en av USAs største aviser, New York Post. Sitter Jarle Synnevåg, lederen av Forum mot Islamisering, i fengsel? Nei, han fikk og godtok riktignok en bot for uttalelser som hetset muslimer, men ble nylig invitert til et partimøte på Stortinget arrangert av Demokratene⁹.

Selvsagt burde ingen av disse to heller fengsles. Idiotti kan ikke sperres inne.

En av de få som er dømt med bakgrunn i rasismeparagrafen i Norge er partilederen i Hvit Valgallianse, Jack Erik Kjuus, som ble dømt for truende og hånende utsagn mot adoptivbarn. Nynazisten Terje Sjølie ble frikjent i høyesterett. Og i Sverige? Blant de få som har havnet i trøbbel på bakgrunn av tilsvarende paragraf i Sverige er Ahmed Rami, marokkaner, muslim og grunnlegger av Radio Islam¹⁰, som på sine nettsider forteller om det "jødiske maffianätverk som egentligen styr Sverige".

Fallaci liker å leke martyr for ytringsfriheten. Faktum er at hun ikke er det. Men skrive kan hun, den gamle journalistdronningen, og i fortsettelsen velger hun å bruke skrivekunsten sin

⁵ World Jewish Briefing, <http://www.wjc.org.il/dwb/archive.cfm?y=2004&m=11>

⁶ Tel Aviv University, "Anti-Semitism worldwide, 2002/3, <http://www.tau.ac.il/Anti-Semitism/asw2002-3/switzerland.htm>

⁷ "Holocaust revisionist sentenced", BBC, 11. april 2000, <http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/europe/708778.stm>

⁸ Fallaci, s. 31

⁹ "Bøtelagt for muslimhets, invitert til Stortinget", 25. okt ober 2004, <http://www.vg.no/pub/vgart.hbs?artid=251686>

¹⁰ "Ramis datorer kan ge bevis", 10. september 2002, <http://www.dn.se/DNet/jsp/polopoly.jsp?d=1058&a=54006&previousRenderType=2>

til å angripe senegaleseren Doudou Diene, som hun sammenligner med Mastro Ceccos dommer, broder Ascursio. Hvorfor?

I 2002 overtok han rollen som før tilhørte den sensurerte Maurice Glele Ahanhanzo, rollen som Menneskerettighetskommisjonens spesialutsending. Og gjett hvordan han fylte den rollen? Ved å innrapportere til kommisjonen de tilfeller av islamofobi som "etter 11. september har rammet muslimene i Amerika og Europa". Kontinenter hvor, etter hans egne ord "musliske kvinner, barn og gamle kontinuerlig er ofre for fysiske og verbale angrep, og som følge av dette lever i frykt".¹¹

Det Fallaci ikke sier er at Doudou Diene (av Fallaci kalt Dodo) var spesialutsending på et bestemt område, nemlig "rasisme, rasediskriminering, fremmedfrykt og beslektet intoleranse"¹². Han passer med andre ord jobben sin, og han har for øvrig helt rett i det han sier. FBI rapporterte¹³ for eksempel om en økning på over 1600 prosent i rapportert hatkriminalitet mot amerikanske muslimer fra 2000 til 2001. Du leste riktig. 1600 prosent. Det er i grunnen underlig hvordan Fallaci i det ene øyeblikk kan støtte holocaustrevisjonister i Sveits før hun i det neste angriper en FN-tjenestemann som rapporterer om rasisme ikke bare i Europa og Amerika, men også i den muslimske verden.

Et hovedpoeng i Fallacis bok er at Europa er blitt en islamsk provins. Hun begynner det første kapitlet i boken med ordene:

Det gleder meg ikke å fortelle at Troja brenner, at Europa har blitt en islamsk provins, en islamsk koloni. Ei heller at Italia er en frontlinje i denne provinsen, et brohode i denne kolonien. Å si det er som å innrømme at verdens Cassandra'er virkelig snakker imot vinden, at de blinde til tross for deres smerteskrik forblir blinde, at de døve forblir døve og at de vekkede samvittigheter raskt sovner igjen. Alle Mastro Ceccoene dør til ingen nytte. Men sannheten er at Troja brenner. Fra Gibraltarstredet til Sørøyas fjorder, fra klippene ved Dover til Lampedusas strender, fra Volgograds stepper til Loiredalen og Toscanas åser, sprer ilden seg¹⁴.

Og hva er denne brannen som Fallaci snakker om? Svaret er enkelt. Hun snakker om islam, og om "en kolonisering av våre byer", en "etappe i islams ekspansjonisme". Og hovedbyttet for "Allahs sønner" har alltid vært Eur opa, sier Fallaci, før hun kaster seg inn i historien, for å fortelle om det "herr Dodo gjerne skulle kontrollere, eller rettere sagt hviske ut".

Doudou Diene er, til opplysning, ikke bare FN-utsending, men også redaktør av boken "From Chains to Bonds", en bok som tar for seg både transatlantisk (europeisk) og transsaharisk (arabisk) slavehandel¹⁵. Han er neppe spesielt interessert i å forfalske historien. Han kan imidlertid kanskje være interessert i å fortelle historien på noe mer balansert og sannferdig vis enn det Fallaci gjør.

¹¹ Fallaci, s. 33

¹² <http://www.unhcr.ch/hurricane/hurricane.nsf/0/E275DB6E0774A147C1256CEE00362B49?opendocument>

¹³ "FBI sees leap in anti-Muslim hate crimes", San Fransisco Chronicle, 26. november 2002, <http://sfgate.com/cgi-bin/article.cgi?f=/c/a/2002/11/26/MN224441.DTL>

¹⁴ Fallaci, s. 39

¹⁵ D. Diene: "From Chains to Bonds: The Slave Trade Revisited", tilgjengelig her: <http://www.amazon.co.uk/exec/obidos/ASIN/1571812660/dilettantno-21>

For å ta et eksempel på Fallacis underlige historiefortelling kan vi ta en nære titt på det hun skriver om den muslimske invasjonen av Spania. Fallaci beskriver denne som et eneste langt blodbad.

Disse som måtte tro på myten om det 'fredelige samkvem' som ifølge femtekolonnistene karakteriserte relasjonene mellom erobrere og erobrede, burde kanskje lese om igjen historien om de nedbrente klostrene, om de skjendede kirkene, om de voldtatte nonnene og om de kristne og jødiske kvinnene som ble kidnappet for å stenges inne i harem. De burde kanskje tenke over korsfestelsene i Cordoba, hengningene i Granada, halshuggingene i Toledo og Barcelona, i Sevilla og Zamora¹⁶.

Fallaci har selvsagt helt rett på et punkt. Invasjonen av den iberiske halvøy gikk alt annet enn fredelig for seg. Det var i det hele ikke så mye som gikk fredelig for seg i 711. Det vet ikke bare de som studerer arabisk og islamsk historie, men også de som studerer historiene til andre folkeslag og andre religioner.

Men muslimene var kanskje ikke så barbariske likevel? Fallaci hopper for eksempel glatt over avtalen som ble inngått da Theodomir, prinsen av Murcia, overgav seg til den arabiske krigsherren Abdulaziz ibn Musa ibn Nusair i 713. I denne avtalen ble det gjort klart at de kristne kunne få beholde sine kirker, og at de skulle ha en viss grad av indre selvstyre. Det var et slags apartheidsystem, men etter samtidig europeisk standard var det overmåte tolerant¹⁷.

Og i århundrene som fulgte var det muslimske Spania, tross alle sine blasfemidommer og henrettelser, fremdeles å regne for mer tolerant enn storparten, om ikke hele, det kristne Europa. Da muslimene endelig ble kastet ut så mange av områdets jøder seg nødt til å følge med på flyttelasset. Det var ikke så rart, under muslimsk styre hadde den jødiske kulturen blomstret.

Et annet eksempel på Fallacis underlige historiefortelling er omtalen av Mehmet II, som hun kaller "et villdyr som ved hjelp av den islamske lovgivningen om søskenmord (en lov som av dynastiske grunner tillot en sultan å drepe sin nærmeste familie) hadde besteget tronen etter å ha kvelt sin tre år gamle bror¹⁸".

Fallaci har helt rett i at Mehmet II, kalt Mehmet Erobreren, ikke var helt snau. Søskendrap, som Fallaci underlig nok prøver å tilskrive islamsk lovgivning, var en morbid ottomansk adelstradisjon for å verne mot borgerkrig. Når det gjaldt søskendrap var forresten Mehmet II i godt selskap med en rekke kristne konger, og det samme gjelder Fallacis neste poeng, nemlig massakren som gikk for seg i Konstantinopel etter den ottomanske invasjonen. Det er imidlertid også her underlig hva Fallaci utelater, nemlig hva som skjedde etter invasjonen. Her forteller Lord Kinross i boken "The Ottoman Centuries"¹⁹:

As a conquered people they were no longer to have the privilege of first-class citizenship or the ultimate sanction of political freedom. But within such limitations their opportunity to enjoy the benefits of peace and prosperity were to remain unimpaired and indeed, in the

¹⁶ Fallaci, s. 41

¹⁷ Se f.eks. T. Burkhardt: "Moorish Culture in Spain", 1972 – tilgjengelig her: <http://www.amazon.co.uk/exec/obidos/ASIN/1887752285/dilettantno-21>

¹⁸ Fallaci, s. 46

¹⁹ Lord Kinross, "The Ottoman Centuries", s. 113, boken kan skaffes her: <http://www.amazon.co.uk/exec/obidos/ASIN/0688080936/dilettantno-21>

expanding commercial field, to become greatly enhanced. In these terms Mehmed now required that, side by side with the ulema, the Islamic authority, there should reside within the walls of Istanbul the Greek Orthodox Patriarch, the Armenian Patriarch, and the Jewish Chief Rabbi.

The Conqueror showed himself well enough disposed toward the Greeks in the city, who represented its largest, richest and most cultured non-Moslem community. He saw clearly that they could be an asset to his empire, having an aptitude for industry, commerce and seamanship which the Turks did not share. He had moreover a respect for Greek learning. In the course of his studies he had acquired a knowledge of Greek history. He may even have had Greek blood in his own veins, from his mother. He showed an especial respect and concern for his stepmother, Murad's half-Serbian, half-Greek widow, the Lady Mara – who had been considered, on her husband's death, as a possible bride for the Emperor Constantine.

Men Fallaci skriver om invasjonen av Konstantinopel: “Så ble alle altrene ødelagt, kirkeklokkene smeltet om og kirkene ble omgjort til moskeer og basarer. Akk, ja. Det var på denne måten Konstantinopel ble til Istanbul. Enten FN's yppersteprester vil høre det eller ikke. Tre år senere, i 1456, erobret de Athen, hvor Mehmet II igjen gjorde om alle kirker og gamle bygninger til moskeer”. Dette er direkte feil. Det var ikke uvanlig at kirker ble omgjort til moskeer, men dette skjedde slett ikke med alle. Det tyrkiske navnet Istanbul kommer for øvrig fra gresk, “Eis tin Polin”, som betyr “til byen”.

Den største innvendingen mot Fallacis historiegjengivelse er selvsagt at den er relativt uinteressant i en diskusjon om islam, iallfall dersom det ikke er en diskusjon om religion generelt man ønsker. Enhver som leser historie vil oppdage at massakrer mot tilhengere av andre religioner er noe som har gjentatt seg ubehagelig ofte, og langt fra unikt for islam. Konstantinopel ble for eksempel invadert også noen århundrer tidligere, da av katolske korsfarere, i 1204. Slik skildret den bysantinske historikeren Nicetas Choniates det:

. . . How shall I begin to tell of the deeds wrought by these nefarious men! Alas, the images, which ought to have been adored, were trodden under foot! Alas, the relics of the holy martyrs were thrown into unclean places! Then was seen what one shudders to hear, namely, the divine body and blood of Christ was spilled upon the ground or thrown about. They snatched the precious reliquaries, thrust into their bosoms the ornaments which these contained, and used the broken remnants for pans and drinking cups,-precursors of Anti-Christ, authors and heralds of his nefarious deeds which we momentarily expect. Manifestly, indeed, by that race then, just as formerly, Christ was robbed and insulted and His garments were divided by lot; only one thing was lacking, that His side, pierced by a spear, should pour rivers of divine blood on the ground.

Nor can the violation of the Great Church be listened to with equanimity. For the sacred altar, formed of all kinds of precious materials and admired by the whole world, was broken into bits and distributed among the soldiers, as was all the other sacred wealth of so great and infinite splendor²⁰.

Hva er så motivet til Fallaci? Svaret synes åpenbart. Det er å spre hat mot muslimene, mistanker mot muslimene, paranoia for muslimene. For, mener Fallaci: “Hør nå her,

²⁰ Les hele teksten på Medieval Sourcebook-sidene: <http://www.fordham.edu/halsall/source/choniates1.html>.

invasjonen av Europa som vi i dag er vitne til, er ikke noe annet enn en ny fase i denne ekspansjonismen. Men denne gangen skjer det på en listigere måte. Mer svikefull”²¹.

Her er det Oriana Fallaci tar steget fra tvilsom historiefortelling til rent, skjært idioti. En kan være fristet til å spørre hvor og av hvem denne planen om å invadere Europa ble vedtatt – Fallaci svarer senere - men en ting er iallfall sikkert for Fallaci. hun mener invasjonen kommer fordi muslimene er så mange, og fordi de får så mange barn. Hun skriver:

[Hovedrollen i invasjonen] spilles også av immigrantene som tar seg til rette hos oss, som uten et fnugg av respekt for våre lover påtvinger oss sine ideer. Sine skikker, sin Gud. Vet du hvor mange av dem som bor på det europeiske kontinent mellom Atlanterhavet og Uralfjellene. Omlag femtjente millioner.

Så spaserer Fallaci inn i en tallbruk som er enda mer tvilsom en historiegjengivelsen hennes. Hun forteller oss for eksempel at muslimene (eller er det ‘immigrantene’, disse begrepene blander Oriana Fallaci sammen i en saus her) nå utgjør mer enn ti prosent av befolkningen i Sveits. Sannheten? Det bor rundt 300.000 muslimer i Sveits, 30.000 av dem med sveitsisk pass. Dermed utgjør muslimene rundt 4,5 prosent²².

Neste punkt på listen? I Russland er muslimene 10,5%, forteller Fallaci. Tallet er i nærheten av sannheten, men Fallaci unnlater å fortelle oss at de russiske muslimene i stor grad er muslimer som har bodd i landet i århundrer, og at de er russere på grunn av en russisk invasjon, ikke en muslimsk. Så nevner hun Georgia, der muslimene utgjør 12% i følge Fallaci. I følge CIA World Factbook²³ er tallet egentlig 11%, og muslimene som bor der har også bodd i området i århundre. Og slik fortsetter det, Maltas ubetydelige 3.000 muslimer²⁴, får hun for eksempel til å utgjøre 13% av landets nær 400.000 innbyggere. Hvordan?

Med en slik sans for statistikk er det kanskje ikke rart at Fallaci er opphengt i muslimske fødselstall. Hun påstår, som så mange anti-islamister, at ‘Koranen i kvinnene kun ser en livmor som skal føde’ og snakker om Islams fertilitet med store bokstaver. Og hun har rett i at fødselsraten lenge har vært høyere i muslimske land enn i mange andre land og at fødselsraten den dag i dag er høyere blant muslimske innvandrere i for eksempel Frankrike enn det de innfødte innbyggerenes fødselsrate. Det er også det eneste hun har rett i.

Med utgangspunkt i et tilfelle hun kjenner til fra Toscana, en kar hun egentlig ikke vet hvor mange koner eller barn har, som hun skriver, trekker hun konklusjoner det finnes lite dekning for. Som den franske demografen Emmanuell Todd viser i boken ‘Apres l’Empire. Essai sur la decomposition du systeme americain’²⁵ er fødselsraten på hurtig vei nedover i storparten av den muslimske verden, det foregår rett og slett en demografisk revolusjon. I Tunisia er fødselsraten nå nede i 1.79, på nivå med Norges 1,78²⁶.

²¹ Fallaci, s. 52

²² Se f.eks: <http://www.religionandpolicy.org/show.php?p=1.1.1254> og http://www.nzz.ch/english/swiss_week/2002/january.html

²³ <http://www.cia.gov/cia/publications/factbook/geos/gg.html>

²⁴ ‘Lifting the veil’, Malta Today, 26. september 2004, <http://www.maltatoday.com.mt/2004/09/26/interview.html>

²⁵ Emmanuel Todd: ‘Apres l’Empire. Essai sur la decomposition du systeme americain’, 2002

²⁶ Tall fra CIA World Factbook, 2004. <http://www.cia.gov/cia/publications/factbook/index.html>

Men hvordan er det med tunisiere i for eksempel Frankrike? La meg sitere fra innledningen til en rapport fra franske INSEE (Institute National de la Statistique et des etudes Economique)²⁷:

Som i 1990 har utlendinger i Frankrike i 1999 i gjennomsnitt tre barn. Spanjoler og italienerne har færre barn enn franske kvinner og afrikanere forblir de mest fruktbare. Jo eldre innvandringen er jo nærere ligger utlendingenes oppførsel oppførselen til franske kvinner. Som de franske blir utlendingene mødre senere enn tidligere. Tidsforløpet for fødsler hos algeriere og marokkanere, som allerede ligger nært det hos franske kvinner, har endret seg lite. Hos tunisere nærmer man seg det tilsvarende hos franske kvinner.

Statistikken viser følgende tall for 1990 og 1999 (land, barn per kvinne 90, barn per kvinne 99): afrikanere, 4,72 - 4,07, tunisere, 3,93 - 3,29, tyrkere, 3,73 - 3,35, marokkanere, 3,51 - 3,32, algeriere, 3,22 - 3,19, sørøstasiater, 3,07 - 2,83, portugisere, 1,86 - 2,04, franskmenn, 1,71 - 1,72. Legg merke til trenden for samtlige muslimske innvandringsgrupper på statistikken ovenfor. Dette er statistikk Fallaci ikke ønsker å kommentere. I stedet fokuserer hun på utviklingen i Marseille, en utvikling som ikke gir et korrekt bilde, fordi de muslimske minoritetene i Europa er langt mer urbanisert og sentralisert enn europeerne selv.

Så går hun i gang med en av sine sedvanlige tirader, som hopper fra et angrep på muslimsk polygami til forferderdelse over at sognepresten don Roberto Tassi fikk kjeft for å henge opp en plakate med teksten: "Isl am er teokrati. Teokratiet aksepterer ikke demokratiet. Ergo er islam imot demokratiet", før den ender opp med følgende feiende avslutning:

*Hvilken hensikt har det å ødelegge skattene på et territorium som nå er i deres makt? En provins der Koranen er den nye das Kapital, Muhammed den nye Karl Marx, bin Laden den nye Lenin og 11. september den nye stormen på Bastillen? Hvilken hensikt har det å ødelegge skattene i en allerede erobret provins?*²⁸

Da blir det vanskelig å ta Fallaci seriøst. Men det skal bli vanskeligere. En ting er beskrivelsene av europeiske storbyer som Marseille, "en nordafrikansk by. Dra til den sentrale bydelen Bellevue Pyat, som nå er blitt et høl av forsøpling og kriminalitet"²⁹, eller hennes skildring av England som "det strategiske hovedkvarteret for islams offensiv i Europa"³⁰:

I England finnes en organisasjon kalt "det muslimske parlament", hvis formål først og fremst er å minne immigrantene på at det ikke behøver å følge engelsk lov. "For en muslim er respekten for lovene i landet som tar i mot ham en frivillig sak. For en muslim holder det å adlyde sharia-lovene", sier dets konstitusjon.

Fallaci tilbyr det ene sjokkerende faktum om det muslimske parlamentet etter det andre, blant annet skal de støtte en "stat som vil avvikle kjønn sblandingen, ikke bare i skolene, men også på arbeidsplasser og offentlige transportmidler. Tog, fly, skip, ferjer, busser, trikker, heiser".

²⁷ Rapport tilgjengelig på INSEEs nettsider: http://www.insee.fr/fr/ffc/docs_ffc/IP898.pdf

²⁸ Fallaci, s. 59

²⁹ Ibid, s. 65

³⁰ Ibid, s. 69

Men det muslimske parlamentet er ikke det det høres ut som. Det er en av mange muslimske organisasjoner i Storbritannia og ikke et organ som representerer dem alle. Den nå avdøde tidligere lederen av parlamentet, Kalim Siddiqui, blir kraftig kritisert av andre britiske muslimer, som Ziauddin Sardar³¹, blant annet på grunn av sin støtte til det iranske regimet.

Dette passer selvsagt ikke så godt for Oriana Fallaci, som hevder at det "finnes kun en islam"³², en "pøl med vann som ikke rører seg. Vann som ikke sirkulerer, som aldri flyttes, som aldri blir rent, som aldri blir rennende vann som kommer til havet. Den forurenses lett, og har heller ingen stor verdi som drikkevannskilde for husdyr. Hengemyra elsker ikke Livet. Den elsker døden"³³. Skal man hevde noe slikt er man nødt å overse mye historie og mange stemmer i den muslimske verden og utenfor. Skal man hevde noe slikt er man nødt å kaste fornuften på båten og gi seg i kast med det lille barnet av "sinne" og "stolthet" Fallaci snakker om på begynnelsen av sin bok. Det lille barnet heter forakt. Og da snakker jeg ikke om forakten for bin Laden-supportere som senegaleseren Abdul Qadir Fadlallah Mamour, som Fallaci bruker tredje kapittel i boken sin til å fortelle om³⁴, jeg snakker om en forakt som rammer alle muslimer.

Hvorfor? Da må vi vende tilbake til Mamour og hans italienske kone Aisha Farina, som for Fallaci beviser at de som mener ekstremistene innenfor islam er et mindretall er dumme³⁵.

[...] Denne Aisha, født i Milano, og ikke i Kabul, oppvokst i Italia og ikke i Afghanistan, [hevdet] at Osama bin Laden handler etter ønske av og på vegne av umma, altså det muslimske folk. At det muslimske folk elsker og beundrer ham for dette, slik hun selv betraktet ham som sin egen bror. En ekte helt og Muhammeds verdige arvtager. Hun bekreftet i det hele tatt det jeg sier.

Hva? Er dette beviset? Har Oriana Fallaci oppdaget at det finnes ekstreme muslimer? Hvem har nektet for at disse finnes? Fallaci kunne ha nevnt flere vestlige konvertitter som har jobbet med bin Laden. Hun kunne nevnt Randall Royer, hun kunne nevnt David Hicks, eller Jack Roche eller Christian Ganczarski. Men dette beviser ikke annet enn at det finnes ekstreme muslimer. Også i Italia. Det er et reelt problem, men det er et reelt problem som rett og slett forsvinner i Oriana Fallacis galle og eder. Og når jeg leser dette er det mer jeg blir sittende og lure på. Hva mer er det Oriana Fallaci ikke forteller?

Den tidligere nevnte senegalesiske imamen er også kjent for sin støtte til angrepet på en italiensk base i Irak i november 2003. Reaksjonene på denne støtten uteble selvsagt ikke i Italia, men den uteble heller ikke fra muslimsk hold. Dr. Adli abu Hajar, generalsekretær i European Islamic Conference, kalte uttalelsene "ulogiske og hensynsløse" og la til: - Hvordan i all verden kan en imam som Mamour støtte drap på italienere i Irak, som er hans eget folk, og etterspørre ytterligere angrep?³⁶ Han la til at imamer ikke burde bruke en utdatert retorikk og uttalelser som kunne inspirere til hat, at muslimer burde være ansvarlige nok til å se på seg selv som en integrert del av samfunnene de bor i og at "loven definitivt ville være på vår side dersom vi ikke gjorde noe galt".

³¹ Ziauddin Sardar: 'Desperately Seeking Paradise', 2004.

<http://www.amazon.co.uk/exec/obidos/ASIN/1862076502/dilettantno-21>

³² Fallaci, s. 276

³³ Ibid, s. 273

³⁴ Ibid, s. 81-86.

³⁵ Ibid, s. 86-87

³⁶ 'Italy Expels Imam For Pro Al-Qaeda Statements', IslamOnline 18. november 2004.

<http://www.islamonline.net/English/News/2003-11/18/article06.shtml>

Adli abu Hajar, har også synspunkter som burde være interessante i forhold til Fallaci. – Forleden dag ringte svenske journalister meg for å spørre om jeg støttet opprettelse av en egen domstol for muslimske saker i Sverige. Mitt svar var et definitivt nei. – Jeg fortalte dem at vi muslimer skal avlyde de samme lovene som styrer landet.

Med til historien om den italienske ekstremisten hører det også at den arabiske avisen As-Sharq Al-Awsat - utgitt i London - i januar kunne fortelle³⁷ at selvsamme sjeik Abdul Qadir Fadlallah Mamour, lovet hellig krig mot europeiske mål i Afrika. Han skiller seg klart ut fra den overveldende majoriteten i sitt demokratiske hjemland Senegal. Der er majoritetsreligionen islam sterkt preget av sufismen – en retning Oriana Fallaci selvsagt unnlater å nevne. Hvorfor? Passer ikke inn i bildet.

Det gjør Fallaci feilsiteringer fra Koranen. Hun skriver blant annet at Koranen sier³⁸:

Allah tillater ikke sine tilhengere å stifte vennskap med de vantro. Vennskapet fører med seg hengivenhet og åndelig tiltrekning. Det forleder en i retning av de vantro moral og måte å leve på, og de vantro ideer er i strid med sharia. De fører til tap av uavhengigheten og hegemoniet og tar sikte på å overvinne oss. Men islam skal seire. Den skal aldri la seg overvinne.

Det er fristende å spørre seg hvor Fallaci, eventuelt den norske oversetteren av Fallaci bok, har lest dette. Det er nemlig ikke i Koranen. Fallaci gir ikke opp referanse til kapittel eller vers i Koranen, verken i teksten eller bak i boken (der det ikke finnes noe referanseapparat), så det er vanskelig å vite. Trolig er det dette verset hun tenker på: ‘Dere som tror, slutt dere ikke til jøder og kristne! De henger sammen. Den som slutter seg til dem, blir en av dem. Gud leder ikke urettferdige!’³⁹. Muligens er det dette: ‘Dere som tror, slutt dere ikke til slike av dem som fikk skriften før dere, eller av de vantro, som driver ap og spill med deres religion. Frykt Gud, hvis dere er troende’⁴⁰. Begge disse versene bør ses ut fra sammenheng, og sammen med vers som: ‘Det kan hende at Gud skaper sympati mellom dere og dem dere levde i fiendskap med. Gud evner alt! Gud er tilgivende og nåderik’⁴¹.

Men dette er ikke det eneste stedet Fallaci synes å være på jordet. Litt senere tar hun for seg ekteskap i islam, nika og muta⁴². Her er hun i det minste ærlig nok til å innrømme at de midlertidige ekteskapene, muta-ekteskapene, er noe sunniene ikke praktiserer. ‘De har sluttet med den slags’; skriver hun. Sannheten er vel snarere at de aldri har praktisert det.

Så fortsetter hun med å snakke om nika, vanlig ekteskap i islam, som hun skildrer som ‘en kontrakt som befinner seg i kategorien ‘kjøp og salg’’: *Og det første som må sies om nikah, er at det dreier seg om arrangert ekteskap, altså et ekteskap som slekten påtvinger de fremtidige ektefolk uavhengig av deres ønske.*

Selvsagt er det ikke så enkelt. Alle er kjent med at tvangsekteskap finner sted i den muslimske verden, og også forekommer blant muslimer i Vesten. Arrangerte ekteskap, som

³⁷ ‘Sheikh from Senegal, Expelled by Italy, Declares Jihad on Europeans in Africa’. As-Sharq al-Awsat, 28. januar 2004. <http://siteinstitute.org/bin/articles.cgi?ID=publications2704&Category=publications&Subcategory=0>

³⁸ Fallaci, s. 101

³⁹ Koranen, 5:50

⁴⁰ Koranen, 5:57

⁴¹ Koranen, 60:7

⁴² Fallaci, s. 112

ikke automatisk innebærer tvang, er vanlig. Men ordet *nikah* kjennetegner i seg selv ikke annet enn en ekteskapskontrakt, og svært mange muslimer vil mene at en slik kontrakt forutsetter godkjennelse fra begge parter i ekteskapet. – Kjærligheten er bedragerisk. Den fysiske tiltrekningen likeså. Man kan ikke legge vekt på noen av disse tåpelighetene når man stifter ekteskap, siterer Fallaci fra boken “Det lovlige og det ulovlige” av “islamisten Youssuf Qaradhami”.

Her blir jeg bare forvirret. Hvem er denne Qaradhami? Jeg har ikke hørt om han, og finner heller ikke noen videre opplysninger om vedkommende noe sted. Igjen er Fallacis totale mangel på referanser et problem⁴³. I alle tilfeller er det verdt å få med seg at det finnes høyst ulike oppfatninger om ekteskap innen islam.

Likevel skal det sies at det er på dette punktet Fallacis kritikk faktisk har noe for seg. Den islamske verden har definitivt bruk for feminisme og konservatismen som ligger innebygget i både islam og andre religioner er et hinder for utvikling. Dette er også et tema en rekke kvinnelige muslimske skribenter tar opp, og det på en langt bedre måte enn Fallaci, men det betyr ikke at det burde ties i hel fordi det er Fallaci som sier det. Det burde snarere være en diskusjon alle som reagerer på Fallacis grovt forenklete islamkritikk tok opp, nettopp fordi stemmer som hennes ellers ville få monopol på debatten.

Det må legges til at når det gjelder omskjæring – eller mer korrekt kjønnslemlestelse - er Fallaci igjen på jordet. Hun kaller omskjæring “lemlestelsen som muslimene lar sine jentebarn gå igjennom for å hindre dem i nyte seksualakten når de en gang blir voksne. Det er den feminine kastreringen som muslimene praktiserer i tjuette muslimske land i Afrika”⁴⁴. Fallaci unnlater å nevne at de fleste muslimer ikke praktiserer kvinnelig omskjæring. Hun unnlater også å nevne at i flere av de afrikanske landene der det praktiseres også blir praktisert av kristne, blant annet i Sør-Sudan, Kenya, Etiopia og Eritrea, og av tilhengere av andre religioner.

Det femte kapittelet i Fallacis bok handler om Muhammad Ali, den svarte bokseren som omvendte seg til islam. For henne er han bare ufyselig. Her nevner hun også tsjestsjenerne, som “først ble kuert av tsar Aleksander II i 1859”. Så tar hun fatt på alle anti-islamisters yndlingsfiende, Mohamed Amin al-Husseini, stormuftien av Jerusalem som fant en alliert i Adolf Hitler. Historien om al-Husseini er absolutt interessant, selv om man kan diskutere hvilken relevans den har i forhold til nevøen hans, Yassir Arafat. Fallaci gidder ikke å bruke tid på araberne som, i motsetning til italienske mussolinier og norske quislinger, kjempet på alliert side i andre verdenskrig, for eksempel i Libya. I stedet bruker hun tid på å snakke om Arafats rival, George Habash, som hun på underlig vis klarer å gjøre til representant for islam, i det han sier: “Vi skal kjempe oss frem skritt for skritt, millimeter for millimeter. År etter år. Tiår etter tiår. Vi er målbevisste, gjenstridige og tålmodige. Dette er vår strategi. En strategi som vi for øvrig kommer til å utvide”.

Men Habash er ikke muslim. Han har kristen, gresk-ortodoks bakgrunn⁴⁵, som Fallaci selv påpeker (“Øg kristen som en annen dr. Schweitzer, må vite”). Og Folkefronten for Frigjøring av Palestina, som han ledet, var ikke en religiøs gruppe, den var marxist-leninistisk. Likevel presterer Fallaci å skrive:

⁴³ Det finnes imidlertid en kjent islamist med navnet Yusuf al-Qaradawi, som har skrevet en bok med samme navn som boken Fallaci nevner. Denne boken kom imidlertid ikke ut i 2000, slik boken Fallaci snakker om.

⁴⁴ Fallaci, s. 228

⁴⁵ Se f.eks: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/biography/habash.html>

Å gjett om han åpnet øynene mine. Jada. Problemet var at han ikke åpnet dem helt. Vet du hvorfor? Fordi (mea culpa, mea culpa) jeg trodde at Habash bare snakket om attentater. Jeg forstod ikke at han ikke bare hadde den krigen som utkjemper med våpen i tankene da han snakket om total krig mot Vesten og om utvidelse-av-strategien. Han tenkte også på den krigen som utkjemper når man stjeler et land fra dets innbyggere. Skritt for skritt, nettopp, millimeter for millimeter. År etter år, tiår etter tiår. Målbevisst, gjenstridig, tålmodig. Kort og godt den krigen som man utkjemper med det politiske asylet og med offermentaliteten, med de gravide kvinnene og med gummibåter, med forslagene til lover om overenskomst og med kravene som for hver dag blir mer og mer arrogante. I dag islamske helligdager, fredagen, de fem bønnene, halal-kjøttet og slørkleddede ansikter på identifikasjonspapirene. I morgen det islamske ekteskapet, flerkoneriet og kanskje også steining av ekteskapsbrytersker og voldtatte kvinner”⁴⁶.

Har jeg forstått dette riktig? Ikke bare har muslimene et eller annet sted, antagelig i London, vedtatt å invadere Europa. Marxisten George Habash, med kristen bakgrunn, er også med på det, fordi han ønsker å kjøpe halalkjøtt i... Roma?

Fallaci svarer selv hun: “Spørsmålet: Hvordan har vi kommet dit, og hva er det som står bak alt dette?”⁴⁷.

Svaret hennes:

Sannheten, som de ansvarlige ikke bare har tiet om, men holdt skjult som om det var en statshemmelighet, er at det er den moderne historiens største sammensvergelse. Det skumleste komplottet som vår verden gjennom ideologisk bedrag, kulturelt griseri, moralsk prostitusjon og sleipt lureri noen gang har ønsket ut. Det er Europa med sine bankfolk som har laget farsen kalt Den europeiske Union, med sine paver som har funnet opp fabelen om økumenismen, med sine ryggesløse individer som har diktet opp løggen om pasifismen, med sine hyklere som har iscenesatt svindelen kalt humanitærhjelp. Det er Europa med sine statsjefer uten ære og uten forstand, med sine intellektuelle uten verdighet og uten mot. Altså det syke Europa. Det er det Europa som har solgt seg som et ludder til sultanene, til kalifene, til visirene og til det nye ottomanske rikets landsknekter. Det er Eurabia.

Og så er det for alvor i gang. Komplottet er det nemlig Den europeiske koordinasjonskomiteen for de arabiske lands vennsforeninger, en ad hoc-organisasjon stiftet av EEC (nå EU) som står bak, sammen med organisasjoner som Middle East International Group og l'Association France – Pays Arabes. Og her låner Fallaci heftig fra en annen islamkritiker, Bat Ye'Or, som har sendt Fallaci det “ønestående undersøkelsesmateriale” som beviser at det er “femtekolonistenes skyld at Troja brenner”⁴⁸. Og det handler om penger. Selvsagt handler det om penger. Og om olje. Og om OPEC. Begynner det å høres litt ut som “den internasjonale verdsfinansjødeden ommen bolsjevikiske stormåtak”⁴⁹?

⁴⁶ Fallaci, s. 137

⁴⁷ Fallaci, s. 141

⁴⁸ Fallaci, s. 144

⁴⁹ Hitlers ord i ‘Mein Kampf’

Jeg må innrømme at jeg ikke klarer å følge Fallacis beviser for dette komplottet. Det ugjengjeldelige beviset hennes er at et magasin som het "Eurabia" begynte å komme ut i 1975, et bevis på "at Europa allerede i 1975 var blitt solgt til islam".

Hun babler, ja, babler, om hvordan første nummer av dette magasinet unngår å bruke ord som "islam-islamisme-muslim-Koran-Muhammad-Allah", mens det blir brukt ord som arabere, arabisk og Arabia. Noe av det mest sjokkerende hun ellers finner er følgende uttalelse fra "belgiske Tilj Declerq, medlem av Det parlamentariske forbund for det euro-arabiske samarbeid":

"Det må fra nå av utformes en politikk som på lang og mellomlang sikt som i første rekke tar sikte på en utveksling hvor man bytter europeisk teknologi mot arabisk olje og arbeidskraft. En utveksling som via resirkulering av oljepengene legger til rette for en komplett økonomisk integrasjon mellom Europa og Arabia. Eller så komplett som mulig". Dessuten siterer hun følgende fra den såkalte Strasbourgresolusjonens ekspertkomite: "Sammen med den ukrenkelige retten til å utøve sin religion og vedlikeholde tette bånd til sine hjemland, har immigrantere rett til å ta med seg sin kultur til Europa og spre og utbre den her".

Sjokkerende? Da vil du sikkert også bli sjokkert over at Vatikanet er med på det. Selv litteraturkonferanser klarer Fallaci til å bli en brikke i sitt store spill. Og dokumentene fra "alle disse kongressene, konferansene og kollokviene"⁵⁰ som Oriana Fallaci kan fortelle oss at hun har lest minner henne om en bok av den "jævla nazisten" Sigrid Hunke, nemlig "Allahs Sonne über dem Abendland" – Allahs sol over Aftenlandet⁵¹, en bok orientalistene Hunke gav ut i 1960. Fallaci har rett, Hunke var ikke bare orientalist, hun var også høyreekstremist⁵², og skrev blant annet for det høyreekstreme magasinet Elemente. Men hvorfor omtaler ikke Fallaci også Gaston Armand Amaudruz⁵³ på tilsvarende vis?

Passer det ikke? Det som iallfall passer er å påstå at alle deltagerne på en konferanse om den islamske sivilisasjonens bidrag til europeisk kultur "alle sammen (ubevisst, håper jeg) deltar i lovsangen [til islam] ved å gjenta Sigrid Hunkes hitlerske teser med stor nøyaktighet". Og med det går Fallaci inn i en diskusjon rundt hvem som fant opp sorbet-isen, romerne eller mesopotamerne. Fallaci er nemlig irritert over disse forskerne som, på en konferanse om den islamske sivilisasjonens bidrag til europeisk kultur våger å snakke om den islamske sivilisasjonens bidrag til europeisk kultur (mesopotamerne har for øvrig fint lite med islam å gjøre). En av dem som får gjennomgå er økonomen Louis Baeck ved det katolske universitetet i Leuven (Lovanio på italiensk, feilaktig kalt Leuven i den norske oversettelsen). I følge Fallaci:

For de økonomiske læresetningers opphavsmann er ikke Adam Smith, må vite: Det er Muhammed. Selv om Koranen ikke har annet enn et par suraer å komme med i sakens anledning, så sammenfattes alle Adam Smiths ideer i profetens religiøse normer, må vite.

Den forferdelige Baeck har til opplysning skrevet en bok kalt "The Mediterranean Tradition in Economic Thought"⁵⁴, som utforsker økonomiske tanker i skriftene til de mesopotamske

⁵⁰ Fallaci, s. 161

⁵¹ Hunke, "Allahs Sonne über dem Abendland", 1960, <http://www.amazon.de/exec/obidos/ASIN/3596150884/302-0802383-4432005>

⁵² Se Lexikon Rechtsextremismus (LR), http://lexikon.idgr.de/h/h_u/hunke-sigrid/hunke-sigrid.php

⁵³ LR, http://lexikon.idgr.de/a/a_m/amaudruz-gaston/amaudruz-gaston-armand.php.

⁵⁴ Baeck: "The Mediterranean Tradition in Economic Thought", 1994
<http://www.amazon.co.uk/exec/obidos/ASIN/0415093015/dilettantno-21>

sivilisasjonene, det faraoniske Egypt, hos bibelske folkeslag og hos grekerne og romerne. Boken ser videre på disses påvirkning på den islamske sivilisasjonen og på europeiske økonomer. Er disse røttene uinteressante? Er det fordi det passe dårlig med Fallacis bilde av Islam som “en fiende av Fornuften”⁵⁵? Er det fordi de kan avsløre at det er vanskelig å dele verden opp i sivilisasjoner, slik Stian Bromark og Dag Herbjørnsrud argumenterer for i boken ‘Blanke løgner, skitne sannheter’⁵⁶?

Oriana Fallaci skriver også mye om italiensk politikk. Den delen av boken skal jeg ikke kommentere her. For de som er interessert, og forstår italiensk, er det nok av debatter å ta fatt i hjemlandet⁵⁷. Det må likevel innrømmes at denne passasjen om venstresiden, som hos Fallaci er både venstre- og høyreside i italiensk politikk, er litt underlig sett i lyset av resten av Fallacis bok:

Uansett om den kler seg i sort eller rødt eller rosa eller grønt eller hvitt eller i alle regnbuens farger, er venstresiden religiøs. Geistlig. Den er det er fordi den har fått sitt preg av det religiøse, av en ideologi som inneholder Absolutte Sannheter. På den ene siden det Gode og på den andre siden Det Onde.

Jeg skal vedgå at jeg en stund trodde fallacifans snakk om Fallaci som “venstresidens tidligere journalistdronning”⁵⁸ var noe tilsvarende jubelen som ville oppstå om et tidligere pinsevern møtte opp og bekjente sine synder og sitt idioti i Hedningesamfunnets lokaler. Men nå skjønner jeg hva de egentlig mener, Fallaci hører hjemme på venstresiden fordi hennes ideverden også er preget av forestillinger om Absolutte Sannheter, om det Gode og det Onde. Og ondest av alt er altså Islam, myrpeølen, muslimene, som “formerer seg som rotter”⁵⁹, og “femtekolonnistene”, alle som ikke deler Fallacis ‘sylskarpe analyse’.

⁵⁵ Fallaci siterer Diderot, s. 169

⁵⁶ Bromark / Herbjørnsrud: ‘Blanke løgner, skitne sannheter’, 2003

⁵⁷ Se f.eks. Stefano Allievi, ‘Ragione senza forza, forse senza ragione’, 2004.

⁵⁸ ‘En fornyer av norsk politikk’, Norge IDAG, <http://idag.no/ledere-oppslag.php3?ID=4967>

⁵⁹ Fallaci, s. 53.